

Nilfloden, d. 7. Februar 1861.

Kjære Broder ^{*)}!

Da jeg var i Grækenland, bad Du mig om at skrive blot et lille Brev fra Grækenland, og da jeg nu er i Ægypten, beder Du mig om bare et lille Brev fra Ægypten. Det vilde være Synd ikke at opfylde et saa uskyldigt Ønske, og Du faar da [s. 145](#) Brevet direkte fra Nilfloden. Vor lille Baad flyver afsted med Pilens Fart, saa Bordet staar ganske skævt, og jeg maa holde vaagent Øie med Blækhuset — vi ere omtrent 30 Mil Syd for Cairo.

Tak og atter Tak for dit sidste varme, broderlige Brev! I Meget maa jeg give Dig Ret, men i Hovedsagen giver jeg Dig Uret (Du maa undskylde, om mine Sætningskonstruktioner undertiden blive lidt utydelige, thi her sidder en af vore arabiske Søfolk og spiller paa Tamburin og synger; Schmidt og Normanden faae sig en lun Passiar, og den forbistrede Baad krænger hele Tiden, saa at jeg, der ingenlunde er helbefaren Sømand, stadigt sidder i en vis Frygt for, at jeg muligvis kan komme til at maale, hvor dyb Nilen er). Ja vel længes jeg efter Eder, I kære i Hjemmet, men trods al Hjemve, trods al Længsel, trods al Utilfredshed fortsætter jeg min Reise, saalænge Gud giver Helsen og Sundhed, og Universitetet giver Penge, thi jeg vil ikke give efter og ikke lade mig tvinge af nogen Sygelighed i Sindet.

Tro heller ikke, at jeg ikke kjender til Reiseglæderne! Ja vel er der Tider, hvor jeg er nedbøiet og mod i Hu, men der er sandelig ogsaa Tider, hvor jeg med usigelig Glæde heiser mit Flag og stævner min Cours og takker Gud, der viser mig sin store herlige Verden. Og stor var min Glæde, da jeg læste Plutark, og end større var den, da jeg fik fat i Fichtes Moral, thi i denne sidste fandt jeg Opklaring paa meget i mig selv, som jeg før ikke havde forstaaet. Heller ikke skal Du eller Andre sammenligne mig for meget med Valdemar Schmidt, [s. 146](#) thi dertil ere vi To altfor forskj ellige. Det Quantum Glæde, som jeg fortærer i Løbet af en Time, det lever han paa i hele otte Dage.

Englænderen, som skulde følge med os op ad Nilen, gjorde Vrøvl, da det kom til Stykket, saa Schmidt og jeg tilligemed vor gamle Nordmand, Consul Ring (fra Drøbak) bleve alene. Nordmanden er sine 65 Aar gammel, men rask og rørig som Nogen af os. Han har ført et yderst æventyrligt Liv, omtumlet sig paa den hele Klode. I de lange Aftner sidder han da og fortæller os Historier fra sine Ungdomsdage, medens Araberne udenfor antænder et Baal for at varme sig, ligge rundt om det og spille Tamburin og synge til. Men om Christendommen mener Consulen, at det er tom Snak, følgelig faar vi adskillige theologiske Dystløb, saa det knager efter, thi vi ere lige hidsige begge To. Men Gemyt er der i den Gamle og fortælle, det kan han.

Hvad Du fortæller mig om dine poetiske Produktioner ^{*)}, glæder mig, navnlig at Du ikke vil forhaste Dig, men vente til Jul. Thi for ikke at tale om, at det just ikke er hver Dag, at Vorherre lader os faae en god Idee, som man kan benytte, og at man derfor som en klog Husholder ikke bør bortødsle den, saa er ogsaa den fine Udarbeidelse af Smaaparter af stor Vigtighed. Det har jeg lært ved at betragte Strassburgermünsteren, Parthenon og Ereiktonustemplet, thi Beundringen vækkes her i lige høi Grad ved at beskue den store geniale Idee, [s. 147](#) der udtaler sig gennem disse Bygninger, som ved at see den Samvittighedsfuldhed, hvormed hver Søilecapitæl, hvert Marmorstykke er udarbeidet. Det er en Prædiken, som jeg oftere har holdt for mig selv, men som Du vel ogsaa kan have godt af at høre.

Læg af og til et Par Linier ind i Pastor Schmidts Breve til hans Søn, thi jeg har nu snart i tre Maaneder Intet hørt fra Kjøbenhavn. Vilhelmines og dine to sidste Breve vare mig derfor til stor Glæde. — Af Blomster har jeg trods al min Søgen ikke kunnet finde andre end den vedlagte, som jeg vel neppe behøver at sige Dig Navnet paa. Heller ikke Storcken kan jeg hilse Dig fra, thi trods al min Speiden har jeg ingen seet.

— Mine bedste Hilsener til Dig og din Vilhelmine

fra din Dig inderligt hengivne Broder

Henrik.